

AUTORA: JÚLIA MOLINA SÁNCHEZ
CURS: 1r BATX A
CENTRE: IES EL CAMINÀS

TOTA PEDRA FA CAMÍ

Actualment sofrim un gran despoblament als pobles de l'interior. De vegades pensem que és una lluita que no ens afecta si vivim a les ciutats. No és així. Sigues d'on sigues i visques on visques aquesta també és la teua lluita. Tots volem que hi haja aliments als supermercats, però... Som conscients d'on venen? Venen de les granges, dels horts... i això ho controlen els llauradors i ramaders que viuen als pobles.

Aquestes petites poblacions són fonamentals i no simplement un lloc on passar-ho bé a l'estiu. No podem permetre que sols estiguen vius a l'agost.

Hem d'aconseguir que la gent s'adone de la importància d'acabar amb la despoblació, i per això necessitem gent com Bea, amb ganes de lluitar per la que sempre serà la seua llar i demostrar que mai és massa tard.

ACTE I

Escena I

En arribar al poble mare i filla baixen del cotxe. Bea va pensar que seria millor donar ella la notícia a tots els parents i coneguts, i que després ja coneixerien Pau, el seu nuvi. La mare, Àngela es va encarregar que no s'avorrira, no va callar! Àngela hi havia estat aquestes últimes setmanes amb la filla a València, i estava segura que després d'aquella experiència mai es tornaria a allunyar tant de temps del poble on ella era feliç.

- **ÀNGELA** (*Entusiasmada*): Doncs, no et cregues que el poble ha canviat molt, tot està igual, com tu ho vas deixar. Tant de bo, sí que s'han de fer algunes obres, el poble ja saps tu que és molt vell, i clar, les coses no duren per sempre. Jo ja li vaig dir al teu pare que havíem de reformar la cuina, però tu et creus que es nega? Diu que mai trobarem mobles de tan bona qualitat com els que tenim. I clar jo... Bea! Què m'escoltes?

- **BEA** (*Girant de colp la cara cap a la seua mare*): Sí, perdona, és que estic nerviosa de com anirà tot i a més estic cansada. Ahir vaig treballar fins a molt tard en la redacció del periòdic per a poder tindre tota la faena feta.

- **ÀNGELA**: Ja vaig veure que vas arribar tard! La veritat, no entenc el teu treball i això de poder avançar faena. Quan teníem la granja devíem treballar cada dia de l'any, i si no se'ns morien els animals! I per com reaccionaran no et preocupes, no veus que porten ja temps sense sentir res dels teus amors! no cal dir, que la gent del poble gaudeix amb aquest tema gaire.

- **BEA** (*Sospirant*): Ho comprovarem dins de poca estona.

Escena 2

Bea de seguida s'adonà que el seu estimat poble sí que havia canviat. Només arribar va començar a recórrer els carrers on la meitat de les tendes i comerços que l'havien vist créixer estaven tancades. I no solament va notar la diferència en les tendes, moltes cases estaven... com si ningú visquera dins. Aleshores, s'apropà al forn on treballava Mari Carme, l'amiga d'Àngela.

- **MARI CARME:** No pot ser veritat! Per fi veig la meua xicoteta! Ja era hora que vingueres a fer-nos una visita, la teua habitació ja començava a agafar pols... Escolta, que no et donen menjar allí? Et veig molt prima. Què passes fam? Ai, no et preocupes que ací et cuidarem d'allò més bé.

Com podeu comprovar no es pot saber ben bé quina de les dues amigues xarrava més, si Àngela o Mari Carme. Això sí, una cosa hi estava clara, ningú aconseguia contestar les seues preguntes abans que hagueren fet una de nova.

- **BEA** (*Va assentir, va somriure i va respondre de manera general*): Jo també tenia moltes ganes de veure't. No et preocupes que sí que menje bé. El que passa és que allí no venen ni els teus pastissos ni el teu pa, i això es nota.

- **ÀNGELA:** No havies de contar-li alguna cosa...?

- **BEA** (*Mirant de reüll la seua mare, una mirada que deixava clar que era ella la que volia decidir quan contar-ho tot*): Sí... A veure, tia Mari, tinc parella des de fa un parell d'anys. I abans que ho digues, ja sé que és estrany que jo tinga tant de temps la mateixa parella (Afegeix, rient), però en aquest aspecte he madurat. No pegaré més voltes, el cas és que... em case!

- **MARI CARME** (*Emocionada com si es tractara de la seua boda*): La meua xiqueta, si fa no res encara anaves al carro! Per cert, qui és l'afortunat? Estic segura que no és bastant per a tu, però el vull conèixer igualment.

- **ÀNGELA** (*Sense deixar que la seua filla conteste*): Doncs, no hauràs d'esperar massa. Ve demà al migdia, segur que arriba per a dinar i així li podrem ensenyar el que significa menjar bé.

- **MARI CARME** (*Tota convençuda*): Farem uns bons canelons, que fa temps que no en mengem.

- **BEA:** Tractant aquest tema... hi ha un problema. Pau, el meu nuvi, és vegà i no menja res que siga d'origen animal.

- **MARI CARME:** Ara sí que ens l'han feta bona! I tu estàs segura de voler casar-te amb ell? I llavors, no menja botifarres ni llonganisses? I jo que pensava que tu estaves mal alimentada...

Bea simplement riu.

Escena 3

Llavors entra per la porta Idoia, la filla de Mari Carme. Ella i Bea sempre havien sigut inseparables, inclús se'n van anar a estudiar juntes a València. Però, després d'acabar la carrera, Idoia va tornar al poble i ara és mestra al col·legi. Després de separar-se, per desgràcia, van perdre el contacte.

- **IDOIA** (*Cridant*): Mare! Ha vingut ja Mario a pel pa! (*Llavors s'adonà qui està dintre i calla de colp avergonyida*).

- **BEA:** Idoia? Després em dieu a mi que he canviat! Com estàs? Ja m'han dit que eres mestra ací. Enhorabona!.

- **IDOIA:** No t'esperava per a res! Doncs, sí, estic molt feliç amb el meu treball. A mi també m'ha contat un pardalet el teu, i no et va malament a València tampoc. I com és que hi has vingut?
- **MARI CARME** (*Sense donar opció que conteste Bea*): Així que ve a anunciar que es casa, però no et cregues, eh? El nuvi és vegà, a saber que li donem ací a menjar!
- **IDOIA** (*Mirant Bea*): Quina alegria! I no faces cas a la meua mare que segueix tenint una ment d'allò més antiga en segons quins temes.
- **BEA** (*Canviant de tema*): He vist que molts dels comerços estan tancats, com és això?

Idoia es disposa a contestar, però tant Àngela com Mari Carme li ho impedeixen. Les dues canvien de tema com si no hagueren sentit res.

Escena 4

Després de gaudir del dinar més abundant dels seus últims anys i dels millors pastissos de tota la comarca, Idoia i Bea decideixen apropar-se al bar a prendre una infusió per a baixar una mica el dinar.

Durant el passeig Bea i Idoia es van posar al dia, i van riure com ho feien abans. Però Bea també va contemplar un per un dels edificis en ruïnes, encara que no es va atrevir a preguntar res al respecte fins que es van asseure al bar. Ella havia demanat un poliol i Idoia el mateix de sempre, una til·la amb un poc de mel.

- **BEA:** No li vull preguntar a la meua mare perquè sé que li pegarà moltes voltes i no arribarà a contar-me la veritat del que passa, així que preferisc preguntar-t'ho a tu. Què ha passat durant el temps que no he estat ací?

Idoia va sospirar i quan anava a contestar arribà Sofia. Sofia era tot un personatge, sempre s'assabentava de tot, i des de ben petita ja havia sigut com una bruixa, sempre tocant els nassos i tractant d'acabar amb totes les amistats. Però, el que li passava amb Idoia i Bea era més aviat obsessió. Sempre havia tingut enveja de la seua relació i havia intentat posar-les en contra més d'una vegada. En veure-la apropar-se, Idoia i Bea sospiraren al mateix temps.

Sofia evidentment va ser una de les primeres a assabentar-se de la notícia.

- **SOFIA** (*Amb un somriure d'allò més fals*): Ai, Bea, quantes ganes tenia de veure't! Quan pensaves contar-me la notícia? Com és que encara no hem pogut conèixer-lo?
- **BEA** (*Es disposa a contestar, però abans solta una riallada en veure com Idoia mira Sofia amb menyspreu*): Moltes gràcies Sofia, ell vindrà demà, no et preocupes que podràs conèixer-lo.
- **IDOIA:** Sí, descuida que no serà com aquell nuvi que no vam arribar a veure'l de tan poc que vau durar.
- **SOFIA** (*Amb cara d'ofesa*): Clar és que comparat amb tu que portes des dels 16 amb Mario, qualsevol relació és curta. No sé com encara no s'ha cansat, però tranquil·la que no trigarà gaire.

Sofia pega mitja volta i fa una sortida triomfal com si acabara de guanyar la gran batalla. Idoia i Bea es miren i comencen a riure.

- **IDOIA:** No importen els anys que passen que no canviarà.

- **BEA:** Parlant de canviar, no vull ser pesada però necessite saber què ha passat ací.

- **IDOIA:** D'acord, però... posa't còmoda que la història és llarga. Qualsevol espanyol siga d'on siga ha patit la crisi de forma més greu o lleu. Però tots sabem que als pobles ha sigut un xoc bastant més gran. Molta gent va decidir anar a viure a la ciutat, perquè estaven segurs que tindrien més futur que al poble. Nosaltres vivim dels xicotets comerços, de les granges i de vendre llenya, ja ho saps. I amb açò de la crisi la gent opta per comprar en les grans cadenes perquè eixen a millor preu. Està clar que la qualitat és molt menor i que els productes vénen d'altres països on exploten els treballadors. Però, això no importa, veritat? Està demostrat que mentre siga més barat, la gent no dubtarà a l'hora d'elegir.

La pèrdua de tots aquests clients ha suposat la falta de treball als pobles i el tancament de moltes tendes de tota la vida. La gent jove, ens n'anem a estudiar fora i després ja no hi tornen. De vegades venim a l'estiu, però això no és prou. Saps que jo vaig tornar després d'estudiar magisteri sense qüestionar-m'ho ni una vegada. I si, ho vaig fer perquè Mario tenia un treball estable, però també perquè algú havia de tornar si volem mantenir la nostra llar viva. En part, va ser el motiu pel qual vaig limitar el nostre contacte, perquè sabia que tu voldries tornar si saberes el que passava. I ací no triomfaries com a periodista.

- **BEA** (Amb un parell de llàgrimes als ulls): Si ho haguera sabut, haguera visitat abans el meu poble.

El cambrer, Paco, un home ja major que s'ha dedicat tota la vida a treballar en aquell bar i que en cap moment s'ha plantejat deixar-lo, les escolta i decideix intervenir-hi.

- **PACO** (*Apropant-se a la taula on estan les amigues assegudes*): No he pogut evitar sentir l'explicació d'Idoia. Bea, tu no hagueres pogut fer res, perseguir el teu somni va ser la millor opció, a més, ens plena de goig poder dir que una periodista tan bona com tu, prové del nostre poblet.

Després van estar contant anècdotes durant tot el que quedava de vesprada. Bea es va animar encara que Paco confessà que el negoci anava a pitjor i era més difícil de mantenir. Aquella nit Bea la va passar en blanc, pensant en tota la informació que li havien donat.

ACTE 2

Escena I

Mari Carme i Àngela xarren a la cuina mentre es prenen un café com fan tots els diumenges. Al cap d'una estona arriba Idoia.

- **IDOIA** (*Mentre dona dos petons a cadascuna*): Bon dia matineres, alguna novetat?

- **ÀNGELA** (*Amb to irònic*): Nosaltres cap, però tu no sé si pots dir el mateix. Conta'ns què va passar ahir i per què Bea va tindre la llum de la seua habitació encesa fins a les tantes de la matinada.

- **IDOIA** (*La cara li canvia bruscament i deixa d'estar tan contenta*): Mireu, ja sé que intentàveu evitar que Bea s'assabentara de tot, perquè no és preocupara, però es inevitable que al final ho sàpia i millor que siguem nosaltres qui li ho diguem. Li vaig contar tot el que ha

passat ací durant aquest temps que ha estat fora i els problemes que hi tenim. Pensava que entre Paco i jo havíem aconseguit tranquil·litzar-la, però veig que em vaig equivocar.

- **MARI CARME** (*Mirant la seua filla amb cara de decepció*): Mira que hem parlat vegades d'aquest tema i sempre t'he dit que era millor callar-se algunes coses...

- **ÀNGELA**: Ja sé que sempre he opinat igual que tu, Mari, però té raó la teua filla, ja és hora que ho sàpia.

Escena 2

En aquell instant Bea va entrar per la porta de la cuina botant d'alegria i cantant una cançó. Les cares de la resta en veure-la eren per emmarcar, es van quedar en blanc.

Al cap d'uns minuts comenten la situació, mentre Bea agafa de la nevera els ingredients necessaris per al seu desdèjuni.

- **MARI CARME**: Un dia aquesta dona farà que tinga un infart amb els seus canvis d'humor.

- **ÀNGELA**: Doncs imagina't tindre-la de filla, això sí que és bo!

Bea s'asseu a la taula on està la resta i comença a desdèjunar.

- **BEA**: Quines cares feu! Qualsevol diria que sou vosaltres les que us acabeu de despertar, no jo.

Després d'allò van fer com si no res i van canviar de tema. Així van gaudir d'un desdèjuni com els de feia anys quan encara vivia Bea allí.

El que elles no sabien, és que Bea havia passat tota la nit buscant solucions i creia que en tenia una de bona.

Escena 3

Després d'una hora de xarrada i de moltes riallades, sona el timbre.

Bea obri la porta i allí estava Pau. Tenia un any més que Bea. Era alt, prim i molt templeat. Aquesta última característica no els va passar desapercebuda a les tres dones que esperaven amb molta expectació veure'l. Comenten la situació entre elles, tractant que no s'adonen els altres.

- **MARI CARME**: Així que per a menjar solament vegetals...

- **ÀNGELA**: Amb aquest cunyat seré l'enveja de totes les meues amigues.

- **IDOIA**: Potser haguera sigut millor quedar-me a viure a València...

Després de saludar Bea amb un bes, Pau s'apropa a la resta.

- **PAU** (*Apropant-se per a donar dos besos*) Tu deus ser Àngela, encantat de conèixer-te. Bea m'ha ensenyat fotos teues i he de dir que estàs igual.

- **ÀNGELA** (*Amb un gran somriure*): Que complidor que eres! (*Senyalant Mari Carme*) Aquesta és la meua amiga...

- **PAU** (*Ràpidament*): Mari Carme, veritat? Bea també m'ha parlat de tu. Diu que fas uns pastissos espectaculars.

MARI CARME (*Ja no li importava que fora vegà*): La mateixa. També faig uns canelons boníssims, però, si tasses els pastissos ja em quedaré satisfeta.

PAU: I per últim, tu deus ser Idoia. Un plaer conèixer-te, Bea m'ha contat moltes de les vostres aventures en l'època de la universitat.

- **MARI CARME** (*S'arrima a Àngela per parlar-li a l'orella mentre Pau saluda Idoia*): La baba, per l'amor de Déu, que és el teu gendre!

- **ANGELA** (*S'apropa a l'orella de Mari Carme per a contestar-li*): Mira qui parla, tu prompte t'has oblidat que era vegà!

- **MARI CARME** (*En veu baixa*): La pitjor és la meua filla, que nosaltres encara estem viudes, però ella té un home molt ben plantat.

Escena 4

Després d'una estona parlant, en la cuina sols quedaven Pau i Bea, la resta se'n van anar a fer faena. Bea li va contar tot el que havia descobert, inclosa la idea que se li va ocórrer la nit anterior, aprofitant que ell també era periodista (reconegut) per veure si li podia ajudar.

- **BEA**: He pensat que podríem fer un article explicant-ho tot. Donant a conèixer el que passa en els pobles, sobretot de l'interior, i demostrant que és important actuar ja, perquè la total despoblació és imminent.

- **PAU** (*Mirant-la ple d'orgull*): Tens una ment tan brillant... Em pareix una idea fantàstica, avui mateix ens posarem al dia. Primer, crec que deuríem fer un treball de camp per detectar les mancances, tant d'oficis com de treballs per saber què fa falta. Organitzarem una trobada entre els pobles de la zona perquè la gent s'anime a participar i a trobar solucions.

- **BEA**: Jo aniré per tot el poble, per a tenir diferents punts de vista i testimonis per als articles. Però... on ho fem? Mari Carme segur que accepta participar-hi i encarregar-se del menjar. L'home d'Idoia és fuster, diré que faça peces de fusta per decorar-ho tot, que així li donarà un aspecte més rural. I la meua mare es pot encarregar de la decoració, que li encanta!

- **PAU** (*Sempre amb eixa cara de pensatiu que li agradava tant a Bea*): No deies que ací hi havia un bar? Si parlarem amb l'amo, potser ens deixaria reunir-nos allí.

- **BEA** (*Assentint*): Sí, segur que Paco està encantat amb la idea.

ACTE 3

Escena 1

Ha passat una setmana des del dia que van decidir fer la trobada, i quatre dies des que es va publicar l'article a nivell nacional, que no ha pogut tenir més èxit. No se sap qui està més emocionat de tots. Demà és el gran dia!

A l'endemà...

Només fa mitja hora que ha començat la trobada i encara no hi ha ningú. Tots estan un poc preocupats però plens d'esperança.

- **MARI CARME**: No pot ser açò, com és que encara no ha vingut ningú? Vaig a veure què passa.

Al cap de tres quarts d'hora va tornar ara acompanyada d'unes 50 persones, gent de pobles del voltant que volien participar.

- **MARI CARME** (*Acalorada*): Perdoneu el retard però resulta que per culpa del vent que havia fet el dia anterior, va caure un arbre al mig de la carretera i açò impedia el pas dels cotxes. Per sort he arribat a temps i els he guiat fins al bar.

A un racó de la trobada, entre dues paradetes, Idoia i Bea parlen i no poden evitar mostrar la il·lusió que tenen perquè la trobada està sent un èxit.

- **IDOIA**: Jo no m'esperava tanta gent! Estem recaptant un munt d'opinions i tot ha quedat perfecte. Està mal que ho diga jo, perquè és ma mare, però el menjar està boníssim.

- **BEA**: Tens tota la raó, aquestes coquetes estan espectaculars.

De sobte, s'apropa Sofia.

- **SOFIA** (*Per primera vegada no pareix que tinga un somriure fals*): Volia donar-vos l'enhorabona. Està tot increïble i la idea és molt bona. Si a la pròxima necessiteu ajuda, podeu comptar amb mi.

- **BEA**: Moltes gràcies a tu per vindre! I m'alegre que estigues gaudint. Gràcies a aquesta trobada tenim clar que es podria millorar el manteniment de les carreteres perquè la gent visitara els pobles, donar ajudes als emprenedors perquè muntaren els seus negocis, construir residències d'ancians per acollir-los en un ambient tranquil que és el que busquen i sobretot, crear guarderies i escoles que atragueren parelles joves amb xiquets que serien l'ànima i el futur del poble...

Sofia somriu i se'n va.

Escena 2

A l'altre cantó del bar es troben Mari Carme, Àngela i Pau xarrant i rient.

- **PACO** (*Dirigint-se a Pau*): No deixes que aquestes dues et mengen el cap, que juntes són un perill!

- **MARI CARME I ÀNGELA** (*Al mateix temps*): Quina poca vergonya tens, això no és veritat!

I ara tots quatre tornen a riure i s'adonen com han sigut de feliços aquests dies i com els problemes han paregut menors.

- **BEA** (*S'aproxima al públic*): El retorn ha valgut per recobrar antigues amistats, per empatitzar amb la gent dels pobles i comprendre el que necessiten per sobreviure dignament i acomplir les seues aspiracions, per involucrar l'ajuntament amb la promesa de concedir ajudes econòmiques a empreses emprenedores, per incentivar els joves que desenvolupen idees útils que els faça poblar de nou les zones rurals, perquè es mantinguen obertes les escoles... Prenguem nota, és un benefici per a tots!

S'abaixa el teló

GENERAL DIRECTORATE OF TAXES
29 APR. 2020
178
NATIONAL EXCISE

17